

faa paa den Kongelige Underkrift, men dette stete ikke, og hvorledes den nuværende Justitsminister, navnlig den i dette Diehlik fungerende Justitsminister, stiller sig til Forslaget, har jeg ikke den ringeste Anelse om. — Idet jeg slutter, vil jeg endnu kun tillade mig at gjøre faavel den høitærede Justitsminister som det ærede Thing i Almindelighed opmærksom paa, at Lovforslaget berører en Mængde Individer, der ikke, som man pleier at sige, ere særlig repræsenterede i dette Thing eller i Rigsdagen overhovedet, men som jeg haaber, at vi desuagtet Alle, Enhver efter sin Cone og Overbeviisning, ville repræsentere. Lovforslaget dreier sig om en stor Mængde Individer, som saa at sige fuldt ere voldgivne til undertiden ubillige og lidet samvittighedsfulde Huusbonders Dom, der, udtalt i en Skudsmaalsbog, ikke alene kan ødelægge Lyndets Fremtid for hele Rivet, men ogsaa ved mange Leiligheder har ødelagt den, der har ødelagt ikke alene Muligheden for det til paa en hæderlig Maade at erhverve sig sit Livsophold, men ogsaa — hvad der desværre ligeledes er mange Exempler paa — har kastet et saadant, jeg kunde sige, mishandlet Lynde, først i Fortvivelse og dernæst i Forbrydelse, der har ødelagt det baade legemligt og sjæleligt. — Det er med disse faa Ord, jeg skal tillade mig endnu engang at anbefale Lovforslaget til det høie Thing, idet jeg som sagt forbeholder mig at imødegaae de Indvendinger, som muligen maatte fremkomme mod Forslaget, og som jeg maatte finde mig opfordret til nærmere at belyse.

Lugen: Det er med en paaffjønnesværdig Udholbenhed, at det ærede Medlem søger at drive denne Sag igjennem her i Rigsdagen, og jeg maa fuldkomment billige den philanthropiske Tanke, som ligger til Grund for det ærede Medlems Beskræbelse i denne Retning. Naar jeg dernæst seer, at der her i Thinget er omdeelt en Piece, hvori det stærkt fremhæves, hvor skadeligt det er, at Huusbonden har Lov til i Lyndets Skudsmaalsbog at indføre Vidnesbyrd om dets Forhold i den Tid, det har tjent ham, idet det kan føre til, at Lyndet maa bære sin Skam tilskue, og at det ikke faaer nogen Tjeneste mere, saaledes at det

let glider længere og længere ned ad Fordærvelsens Bane, eller, som der staaer i Piece: „enten flyder eller synker ned i Fordærvelsens Afgrund“, og naar Sagen allsaa har antaget saa store Dimensioner, forekommer det mig, at det vel er værd at lægge Mærke til den og at undersøge den nøiere. — Naar jeg sammenholder Overkriften paa dette Lovudkast med dets Indhold, forekommer der mig først og fremmest ikke at være nogen Overensstemmelse derimellem. Udkastet gaar ud paa at foretage nogle Forandringer i Lyndeloven af 10de Mai 1854, men naar denne Lov, som omfatter en stor Mængde Paragrapher, nu efter 12 Mars Forløb skal behøve en Omændring, kunde man vistnok vente at see noget Mere i Lovudkastet, end det indeholder, idet det kun omtaler § 59, jfr. § 58, i den nævnte Lov. I denne § 59 hedder det: „Det berøer paa Huusbonden, om han vil tilføie noget Vidnesbyrd om Lyndets Forhold i Tjenestetiden“, men i Lovudkastet hedder det, at han ikke maa indføre noget saadant Vidnesbyrd. Dette er det One, Lovudkastet indeholder, og dernæst siger det: „I Skudsmaalsbogen maa ei heller nogen offentlig Myndighed gjøre nogenformelst anden Paategning eller Tilførsel end de i Lyndeloven udtrykkelig foreskrevne“, men jeg tillader mig at spørge, om disse to Ting ere af en saa stor Betydning, at Lovgivningsmagten af den Grund skal sætte sig i Virksomhed, og om den Hensigt, som det ærede Medlem søger opnaaet gjennem sit Lovudkast, ogsaa vil blive opnaaet derigjennem. Jeg troer det ikke. For det Første vil det ikke være nødvendigt, gjennem Lovgivningsmagten at opnaa, hvad der tilsigtes ved den anden Halvdeel af Lovudkastet; thi det er allerede opnaaet ad administrativ Veie, idet der fra Justitsministeriet under 3die Mai 1865 er udkommet et Circulaire, ifølge hvilket det ikke er tilladt at gjøre nogen Paategning i vedkommende Lyndes Skudsmaalsbog om nogen Lyndet overgaaet Straffedom, og Lovgivningen behøver ikke at give sin Sanction hertil. Hvad den første Bestemmelse i Lovudkastet angaaer, at Huusbonden ikke maa skrive noget Vidnesbyrd i Lyndets Bog, skal jeg tillade mig at erindre om, at det, før Loven af 10de Mai 1854 udkom, var hans Pligt at